

BILAG: MØDE 1

HISTORIEN OM ARNARULUNNGUAQ

ARNARULUNNGUAQ: ENESTE KVINDE PÅ THULEEKSPEDITIONEN

I Thule i Grønland, hvor sneklædte bjerge strakte sig mod himlen, og isbjørne vandrede rundt blandt de glitrende isflager, boede en ung pige med navnet Arnarulunnguaq. Hendes navn betød "det lille kvindemenneske," men i hendes hjerte bar hun styrken af en kæmpe.

Arnarulunnguaq voksede op i Grønland, hvor livet var hårdt, og klimaet barskt. Da hun kun var syv år gammel, mistede hun sin far, og hendes familie stod pludselig over for svære tider. Det var en tid med stor sorg, men Arnarulunnguaq viste tidligt, at hun var særligt modig og vedholdende.

En skæbnesvanger dag blev hendes elskede bror, Ajako, udvalgt til at deltage i en stor ekspedition, ledet af den berømte polarforsker Knud Rasmussen. Desværre døde Ajako, og Arnarulunnguaq og hendes mand, som blev valgt som hans erstatning, stod over for en udfordring, som de fleste ville være bange for at tage op. "Jeg vil ikke lade frygten styre mig," tænkte hun, da hun besluttede at tage af sted på en af verdens længste slæderejser.

Da ekspeditionen begyndte, var Arnarulunnguaq sammen med mænd fra både Grønland og Danmark. Kold og blæsende, men med et fast besluttet hjerte, begyndte de deres rejse. De skulle tilbagelægge mere end 18.000 kilometer gennem den kolde nordpol, og Arnarulunnguaq viste sig hurtigt at være dygtig til at trække slæden, lave mad i 50 graders kulde og reparere det slidte skindtøj.

Som rejserne blev længere, og udfordringerne blev større, blev Knud Rasmussen mere og mere imponeret over Arnarulunnguaqs evner. "Hun er den dygtigste af de kvinder, vi har med," sagde han, mens han skrev i sin dagbog. Arnarulunnguaq blev ikke blot den, der sørgede for, at gruppens udstyr var i orden, og lavede mad; hun blev også en vigtig opdagelsesrejsende. Hendes øjne var skarpe til at finde hidtil usete planter og smådyr midt i den store, kolde verden.

Da ekspeditionen endelig nåede sin slutdestination, var der kun tre tilbage, der havde været med hele vejen: Knud, Arnarulunnguaq og hendes fætter Qaavigarsuaq. Arnarulunnguaq vendte tilbage som en heltinde, ikke kun for sig selv, men for alle kvinder, der drømte om at bryde grænser og skabe forandring.

Hendes rejse viste, at selv når vejen er fyldt med forhindringer, kan man altid finde modet i sit hjerte. Arnarulunnguaq blev et forbillede for de næste generationer af kvinder, der ville opleve og opdage. Hendes historie lever videre som et lys i den kolde verden, der minder os om, at styrke og vilje ikke altid er noget, der står synligt, men noget, der skal findes inden i os selv.